

Coleman Hawkins

Va néixer el 21 de novembre del 1904 a St. Joseph (Missouri).

Coleman Hawkins va ser el músic que portà al lloc de prestigi que ostenta el saxo tenor amb ell i després d'ell.

Es antològica la gravació de la balada "BODY AND SOUL". Una de les millors obres de la extensa discografia que va deixar-nos.

Als 19 anys acompanyava a la cantant Mamie Smith (1923) època en la que es traslladà a Nova York. Després d'una breu temporada amb Louis Armstrong passà a la formació de Fletcher Henderson en la que hi va romandre del 1923 fins al 1934.

Vingué a Europa contractat per un empresari anglès. Després d'uns mesos a Anglaterra, donà una sèrie de concerts per diversos països europeus i, concretament, el febrer del 1935 actuava a la Sala Pleyel de París.

Fins al 1939, que va tornar als Estats Units, actuà a Suïssa, Holanda i França. Novament a la seva terra, és quan va gravar el famosíssim "BODY AND SOUL".

Va crear una gran orquestra éssent-ne el director. Poc temps després, la va dissoldre i passà a formar part de diferents grups reduïts, alternant Nova York i Los Angeles, entre el 1943 i el 1945, incorporant-se, per dret propi, al Jazz At The Philharmonic.

Els anys 1948 i 1949 tornà a Europa, en quines gires l'èxit fou apoteòsic.

Pesi a que, quins el van conèixer i tractar alguns diguin que era un home introvertit, amb pocs amics íntims i molt fet a la seva, Hawkins va ser un professional que sempre parà atenció a les innovacions i, en especial, a la joventut.

Si en la primera època s'inspirà en el Nova Orleans, posteriorment fou influït per les frases i formes d'Armstrong. Al 1944 participà en una sèrie de gravacions i, especialment, en alguna en la que hi formaven part el trompeta Dizzy Gillespie i el tenor Budd Johnson. En aquestes obres ja s'iniciava el naixement del Be-Bop.

No solament va ser el més gran —en la seva època— dels saxos tenors, sinó que fou reconegut com a figura important dintre el món del Jazz. Va influir fortament en els seus seguidors que, més tard, han estat estrelles amb llum pròpia. Ci-

tem a Ben Webster, Don Byas, Chew Berry, Lucky Thomson, etc. etc.

El seu so i la forma d'interpretar evolucionaren amb el temps. Als començaments, era fort, ample i una mica vibrat. Més tard, va endolcir-lo. Sempre, però, amb una qualitat i personalitat inconfundibles.

Els darrers tres o quatre anys de la seva vida foren un calvari. Era una ombra del que havia estat. No obstant, fins pocs mesos abans de morir, estigué en actiu.

El mes de maig del 1969 es produí el seu traspàs a Nova York.

Pere Crusellas i Solsona